

MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 11.09 2012 r.

BM-1-071-787/12/3

DSO-IV-071-16/12

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 12.09.12

nr 4261 podpis. *Borusewicz*

A. Duda *W. Opat*
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 13.08.12
nr 7784 podpis. *W*

Pan

Bogdan BORUSEWICZ

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na pismo z dnia 7 sierpnia 2012 r. (BPS/043-17-679/12) zawierające oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożone wspólnie z innymi senatorami na posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 3 sierpnia 2012 r. dotyczące zachowania wymienionego sędziego Sądu Rejonowego w Żywcu – referenta sprawy sygn. akt IIK 409/11 uprzejmie informuję, że określony w przepisie art. 351 § 1 k.p.k. system przydzielania spraw sędziom według kolejności wpływu stanowi realizację prawa do sądu niezawisłego i wyznaczonego do rozpoznawania sprawy w myśl stałych, prawem przewidzianych kryteriów, nie dopuszczających do ustalania pożądanego dla określonej strony postępowania składu sądzącego.

Odstępstwem od tej zasady jest instytucja wyłączenia sędziego uwarunkowanego przyczynami określonymi w art. 40 i 41 k.p.k. Zgodnie z art. 42 § 1 k.p.k. wyłączenie może nastąpić na żądanie sędziego, z urzędu albo na wniosek strony. Jakkolwiek instytucja wyłączenia sędziego stanowi podstawową gwarancję i wyraz zasady obiektywizmu, to w orzecznictwie postuluje się umiar w korzystaniu z niej jako mechanizmu sprzyjającego manipulowaniu składem orzekającym, czy uchylaniu się przez sędziów od obowiązków orzeczniczych. Nadużywanie możliwości złożenia przez sędziego oświadczenia o tzw. samowylęczeniu może być nadto rozpatrywane w kontekście przesłanek zaistnienia przewinienia dyscyplinarnego w rozumieniu art. 107 § 1 u.s.p.

Powiązania rodzinne sędziego z radcą prawnym instytucji, w której oskarżeni są zatrudnieni, w sytuacji gdy tenże radca prawny nie występuje w sprawie w charakterze pełnomocnika nie stanowią samoistnej podstawy do złożenia przez sędziego oświadczenia o wyłączeniu się od orzekania, nie stanowią też podstawy do wyłączenia go z urzędu. W tej sytuacji zaniechanie sędziego złożenia oświadczenia w trybie art. 42 § 2 k.p.k., nawet mimo późniejszego wyłączenia sędziego na wniosek oskarżycieli nie może być rozpatrywane w aspekcie naruszenia zasad etyki sędziowskiej i ewentualnie podstaw odpowiedzialności dyscyplinarnej.

2 pokwaniem
z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOSCI
Grzegorz Walejko
PODSEKRETARZ STANU